

minnenas kavalkad

en onödig krönika i tre band

Keivan Ashhami

Jag stod i mitten av min levnadsbana
då i en mörk skog jag mig befann
där ej mer väg och stig jag kunde ana.

Ej vet jag längre hur jag skildra kan
en skog så full av grymhet och nöden;
vid minnet än mig skräcken slår i bann

Den ödslig var som tomheten, som döden –
men skall jag säga er hur tröst jag fann,
så må jag måla färdens alla öden.

Dante Alighieri

* * *

Tunisien

- Nej se det snöar, nej se det snöar, det var väl roligt?
 - Nej nej!
 - Vad då nej? Det är visst roligt när det snöar.
 - Inte!
 - Lagg av med den attityden. Du förstör barnen.
 - Förstör? Bara för att jag är så innerligt trött på vintern?
 - Bor man i ett land med mycket snö måste man tycka om snö.
 - Bor man med många fundamentalister ska man tycka om fundamentalism?
 - Ingen relevant liknelse. Snö är naturlig.
 - Finns de som påstår att fundamentalism också är naturlig.
 - Typisk dig. Jag pratar om vintern och du vrider samtalet till något helt annat.
 - Gör jag?
 - Som om du inte visste.
 - Kan jag inte vara trött på snön helt enkelt?
 - Du får vara trött på vad du vill, bara du inte överför din attityd till barnen.

- Min attityd?
- Just det. Du har attitydproblem.
- På min tid var attityd ett värdeneutralt ord.
- Nu byter du samtalsämne igen. Lägg ner. Jag går inte på det längre.

- Suck! Varför hamnar vi alltid i en dispyt?
- Fråga inte mig. Det är du som gör debatt av allt. Tröttsamt i längden.

- Jag orkar inte fortsätta. Tystnar. Tittar ut genom fönstret. Det fortsätter att snöa. Tur att vi ska till Tunis snart. Se Karthago. Eller vad som nu är kvar av det efter romarnas sista intåg.

Där snöar det i alla fall inte. Så kartagerna behöver inte bli deprimerade på grund av vintern. Kartager? Kan det heta så? Vad kallades folket som bodde i Karthago? Rådfrågar alla vår kunskapskälla Wikipedia. De hette fenicier säger Wikipedia, och kanaanéerna. De flyttade dit tusen år före Kristus och ägnade sin tid åt att kriga med greker, romare och på senare tid även spanjorer. Ända tills deras hemvist slutgiltigt förstördes av romarna år 146 f.k.

Och dit ska jag. Med dottern. Som en konstgjord ersättning till sportlovsresa till Alperna. Mina knän tål inte svängar i backen längre. Och jag är trött på snö.

* * *

Det var roligare med snö när vi var små. På vintern åkte vi ibland till Pist-e Ab-Ali. En mindre skidåläggnings, tre mil ifrån där jag bodde. Tre spännande mil. De sista fem kilometrarna gick sällan att köra på vanliga däck. Snökedjorna skulle på innan den branta

stigningen började. Annars fanns det risk att vi aldrig skulle komma upp till backarna.

Att få på snökedjor när det är kallt ute är ett mödosamt arbete. För rutinerade förare behövs två uppläggningar, och två förflyttningar av bilen. Minst. Att få fast kedjorna med handskar på var ogörligt. Och att göra det utan handskar outhärdligt. Tack och lov slapp vi barn engagera oss. Det fixade pappa. Men det fanns andra barn som inte slapp detta arbete. De hade det som inkomstkälla att få på kedjorna för de som inte kunde. Eller inte ville, och helst engagerade fattiga barn för det arbetet. Barn med små händer, spruckna av kyla. Tack far. För att du bjöd dessa barn på varm choklad men aldrig anlidade dem för arbetet.

Väl uppe i backen fanns en del aktiviteter att välja emellan. Skidåkning var en. Med den typ av skidor och pjäxor som på den tiden fanns till hands var detta inte det mest lockande alternativet. Att åka kälke var roligare. Både kabeldriven storkälke, eller små vanliga. Hjälms rekommenderades men jag kan inte minnas att jag sett många hjälmförsedda barn i backen.

Den bästa aktiviteten var dock lunchpausen. I värmetugan fanns det bara ståbord och i serveringen bara soppa, grillkorv och hamburgare att tillgå. Allt smakade gudomligt. Om man var liten och hade tillbringat halva dagen i backen, vill säga.

Några åk till efter maten och det var dags för hemfärd. Men först skulle man köpa med sig en låda dough-e-Ab Ali. Traktens specialitet. Gjord på salt, mynta, vatten och mycket yoghurt som processades för att bli kolsyrad. Jag älskade det. Det gör jag fortfarande. I mitt nuvarande liv finns dock ingen annan som gör

det. Acquired taste? Säkerligen men för mig är dough för alltid förknippad med Ab Ali och med snö, i en ljus omgivning, och inte alltför kylig när det var soligt ute.

Den varma duschen efter hemkomst uppskattades mer av föräldrarna än av oss barn men vad gjorde det? I skafferiet fanns nu tolv flaskor dough som väntade på att bli serverade till middagarna under veckan.

* * *

Tunis var det beställt. Nu är vi här. Borta är kylan i Stockholm. 14 grader i luften är inte så varmt men ändå. Resan gick smärtfritt. Bortsett från träsmaken i baken. Hör och häpna. Inga strejker i Paris. Vi hann med anslutningsflyget i tid.

Den tid vi satt på planet ägnade jag åt att läsa i Potatisskallen. Robert Hannah är en ny bekantskap. Som författare i alla fall.

Jag läser om hans alter-egos barndomsberättelser. Upptäcker att han och jag har växt upp i två olika världar. Vi är ju båda från mellanöstern men. För att känna någon form av samhörighet har vi färdats sexhundra mil var. I tid, och i rum.

Hans bok är intressantare än min.

Taxin har svårt att hitta till hotellet. Jag blir varse anledningen när vi kommer fram. Det hela ligger visserligen vid havet men det är inget hotell. Lägenhets-hotell, utan reception, frukost och concierge. För sent på kvällen att byta boning. Närmaste restaurangen är stängd. Vicevärden skjutsar oss till en restaurang några kilometer bort. Han gör även upp med restaurangchefen att skjutsa hem oss efter maten.